

или националната въззивна инстанция трябва, когато във връзка с производство по обжалване или преразглеждане по член 19, параграф 2 от Регламент № 343/2003 — независимо от това съгласие — стигне до извода, че според критериите по глава III от Регламент № 343/2003 друга държава е компетентна (дори когато до тази държава не е било отправено искане за приемане или тя не е дала съгласие), трябва да установи със задължителна сила компетентността на тази друга държава членка за целите на производството по постановяване на решение при обжалване или преразглеждане? Съществуват ли в този смисъл субективни права на търсещия убежище да се разгледа молбата му за убежище от определена според тези критерии за компетентност компетентна държава членка?

2. Следва ли член 10, параграф 1 от Регламент № 343/2003 да се тълкува в смисъл, че държавата членка, към която е извършено първото незаконно пътуване („първа държава членка“), при осъществяване на следния фактически състав е трябвало да признае компетентността си да разгледа молбата за убежище на гражданин на трета страна:

Гражданин на трета страна пътува от трета страна и отива нелегално в съответната първа държава членка. В нея не подава молба за убежище. Впоследствие се отправя отново към трета страна. След по-малко от три месеца отпътува от трета страна към друга държава членка на ЕС („втора държава членка“) отново нелегално. От тази втора държава членка се отправя директно към трета държава членка, в която подава молбата си за убежище. Към този момент са изминали по-малко от дванадесет месеца от първото нелегално пътуване към първата държава членка.

3. Независимо от отговора на втория въпрос, когато по отношение на посочената в него „първа държава членка“ става въпрос за държава членка, чиято система за предоставяне на убежище проявява установени систематически недостатъци, които приличат на описаните в решението на Съда по правата на човека от 21 януари 2011 г. по дело *M.S.S.*, 30.696/09, следва ли да се предложи друга преценка на първоначално компетентната държава членка по смисъла на Регламент № 343/2003, независимо от решението на Съда от 21 декември 2011 г. по дела *C 411/10* и *C 493/10*? Може ли да се приеме, че престой в такава държава членка още от самото началото не е подходящ да съставлява фактическо обстоятелство по смисъла на член 10 от Регламент № 343/2003, което е от значение за определяне на компетентността?

(¹) Регламент (ЕО) № 343/2003 на Съвета от 18 февруари 2003 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държава членка, компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета страна (ОВ L 50, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 56).

Жалба, подадена на 28 август 2012 г. — Федерална република Германия/Съвет на Европейския съюз

(Дело C-399/12)

(2012/C 343/11)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Федерална република Германия (представители: N. Graf Vitzthum и T. Henze)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска:

— да се отмени решението на Съвета от 18 юни 2012 г. (¹),

— да се осъди Съветът на Европейския съюз да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

С жалбата си Федерална република Германия оспорва решението на Съвета от 18 юни 2012 г. „за установяване на позицията, която да бъде заета от името на Европейския съюз по отношение на определени резолюции, които трябва да бъдат гласуват в рамките на Международната организация по лозата и виното (OIV)“.

Според федералното правителство в решението неправилно е посочено като правно основание член 218, параграф 9 ДФЕС. От една страна, член 218, параграф 9 ДФЕС се отнасял изключително до приемане на позиции на Съюза в органи, които са създадени с международни споразумения, по които Съюзът е член. За разлика от това обаче член 218, параграф 9 ДФЕС не намирал никакво приложение по отношение на представителството на държавите членки в органи на международни организации, в които държавите членки участват само чрез международни договори. От друга страна, член 218, параграф 9 ДФЕС обхващал само „актове с правно действие“, т.е. обвързващи международни актове. При резолюциите на OIV обаче не ставало въпрос за такива правни актове.

Освен това не можело да се установи друго правно основание на решението на Съвета.

(¹) Документ № 11436/12 на Съвета „за установяване на позицията, която да бъде заета от името на Европейския съюз по отношение на определени резолюции, които трябва да бъдат гласувани в рамките на Международната организация по лозата и виното (OIV)“.